

Srečni ljudje.

3. Sladko kamenje.

v

udno se ti gotovo zdi, kaj ne, mladi čitatelj, ko čitaš napis o sladkem kamenju. Kaj bo neki to? Kako more neki biti celó kamenje sladko?

Najprej omenim, da ljudje ne govore vselej naravnost, marveč gostokrat tudi v primerah in podobah. Če rečemo komu, da mu je kamenje sladko, hočemo reči, da mu je kamenje prijetno ter se mu zdi celó takrat prijetno, ko ga kamenjajo.

In komu je bilo, vprašaj dalje, prijetno celó kamenjanje? — O sv. Štefanu pravi sveta Cerkv v svojih molitvah: »Kamenje veletoka mu je bilo sladko; njega posnemajo pravične duše.«

Sv. levita Štefana so namreč judje tirali vun iz mesta jeruzalemskega in ga pobili s kamenjem, t. j., tako dolgo so metali kamenje vanj, da je izdihnil. Grozovito je moralo biti tako umiranje! A glejte, sveti mladenič Štefan se je čutil srečnega in je bil vesel v teh silnih bolečinah.

Kaj pa ga je osrečevalo? Zlasti tri reči so bile, ki so mu osladile prebridkostno kamenjanje: njegova nedolžnost, junaška potrpežljivost in nebeška tolažba.

Sv. Štefan je bil poseben ljubljeneč božji. Saj so bili prvi kristjani, ki so jih še vodili apostoli, vsi izvrstni ljudje. Izmed teh dobrih ljudi so pa apostoli odbrali še posebej sedem najboljših in jih posvetili v dijakone. In med temi odbranimi se je še zlasti odlikoval sv. Štefan, kar že razodeva njegovo ime, ki pomeni: »venec«. Ko sveto pismo našteva imena sedem dijakonov, pri njegovem imenu še posebej pristavi: »Moža polnega vere in svetega Duha.« — Celó na zunanje je odsevala plemenitost njegove duše. Njegovi srditi sovražniki so ga sodili, in sveto pismo pravi o njih: »Gledali so nanj vsi, ki so sedeli v zboru, in so videli njegovo obličje kakor obličje ange-

lo v o«. Lepšega izpričevala pač ne more dobiti nihče, kakor je to, če morajo najhujši sovražniki pričati, da je nedolžen kot angel. Ali ni mar srečen tak angel?

Izvrsten kristjan si prizadeva za vse krščanske čednosti, in med njimi ni zadnja — potrpežljivost in krotkost. To pa je jasno, da je vsak tembolj srečen v tem burnem življenju, čimbolj je potrpežljiv in krotak. Kako srečen je bil sv. Štefan v zadnjem silnem boju! Bil je kakor jagnje med volkovi, pa jagnje je zmagalo z radostnim vzklikom: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha!« in je v tem hipu pričelo večnorajsko zmagoslavje!

Najslajši vir sreče v mučeniškem trpljenju je pa zajemal sv. Štefan naravnost iz nebes, kakor priča sveto pismo. Ozrl se je v nebo in videl nebeško svetlobo in Jezusa stati na desnici božji in je vzkliknil: »Glejte, vidim nebesa odprta in Sina človekovega stati na desnici božji!« Taka nebeška tolažba mu je pač posladila težke in robate mučeniške kamene.

Dobro si zapomnite trojni vir sreče, iz katerega je zajemal sladko radost v najhujši bridkosti prvi mučenec svete katoliške Cerkve: nedolžnost, potrpežljivost in krotkost ter božja pomoč in tolažba.

4. Sveti šaljivec.

Naj vam takoj pokažem še drugega enako srečnega dijakona-mučenca, ki je pa umrl 222 let pozneje, tudi zelo bridkostne mučeniške smrti — v Rimu.

Gotovo že vsi poznate mladeniča - svetnika, ki ima na slikah poleg sebe železno pletenico — svetega Lavrencija.

Čudovit je bil njegov pogum. Tudi najhujše muke ga niso mogle spraviti ob dobro voljo. Plemenito se je pošalil že ob sodnijski preiskavi. Mestni oblastnik mu ukaže, da naj izroči cerkveno premoženje, ki ga je imel kot dijakon v oskrbi. Svetnik pa si izprosi tri dni odloga; potem razdeli imetje med uboge in čez tri dni pripelje dolgo vrsto ubožcev, vdov in sirot ter reče oblastniku: »Glej, to so naši cerkveni zakladi«.

Zdaj ukaže oblastnik Lavrencija neusmiljeno pretepati in mučiti ter slednjič na železno pletenico raztegniti in počasi peči. Ko je junaški mladenič že v najhujših bolečinah — napol pečen — reče v sveti šaljivosti: »Zdaj me pa obrni, po eni strani sem že pečen!« To se zgodi. Čez nekaj časa pa se zopet junaško pošali: »Zdaj sem pa že dovolj pečen, zdaj lahko načneš in ješ!« Ta sveti nasmeh je bil zmagoslavni vzklik, s katerim je prejel venec slavne zmage, ki jo že naznanja njegovo ime, ki pomeni: »Z lavoriko venčan«.

Izvrstno sredstvo za pridobitev časne in večne sreče je to, če zna kdo na tak šaljiv način bridkosti ponosno izpreminjati v radosti. A to more storiti le pogumen krščanski junak.

5. Sreča vdanosti.

To, kar vam zdaj povem, se je zgodilo v Lurdu, na slavni božji poti.

Šestletna deklica leži na majhni posteljici, vsa sključena, hroma, shujšana in slabotna. Vsem se smili; vse se zanima zanjo tembolj, ker je vkljub svoji veliki bedi čisto mirna ter se zadovoljno smehlja — nedolžna kakor angelček.

Pripeljala jo je mati tja in jo vzpodbujala: »Moli, le lepo moli, dete moje; sveta Devica te bo ozdravila.« In deklica je molila lepo, s polnim zaupanjem. Da bi jo tem gotoveje uslišala presveta Devica, o kateri ji je mati pripovedovala že toliko lepega, ji obljubi, kako bo ubožcem, zato da bi zanjo molili prav veliko češčenamarij, razdelila ves svoj prihranjeni denar: petnajst frankov, ki jih je polagoma nabrala za darila.

Tako čaka že tri dni. Vsi, ki gredo mimo nje, jo sočutno opazujejo in poprašujejo; ona pa smehlja odgovarja vsem: »Čakam.«

Četrty dan pa se ji očetovsko približa neki duhovnik, ki jo je bil blagoslovil prejšnji dan: »Ali te presveta Devica še ni ozdravila, dete moje?«

»Še ne«, odgovori preprosto . . . »pa« — pristavi z neko junaško odločnostjo — »zdaj nočem več.«

»Ti nočeš več?»

»Ne. Davi sem se jokala, da še nisem ozdravljena, pa mi je rekla neka sestra: »Potolaži se, ljuba moja. Če ne ozdraviš, je to zato, ker te dobri Bog tako bolj ljubi. Izmed onih, ki ozdravijo in ki ne ozdravijo, vidiš, so neozdravljeni tisti, ki jih Bog najbolj ljubi.« Tako mi je rekla dvakrat. Od takrat pa ne prosim več, da bi bila ozdravljena. Hočem, da me dobri Bog najbolj ljubi.«

Mašnik se poslovi ginjenega srca in pravi sam-sebi: »Nikjer se ne slišijo tako vzvišene besede kot v Lurdu.«

Vi pa se učite od te srečne mlade bolnice, da se zadovoljite vselej s tem, kar je Bogu všeč, ko bi se vam tudi ne zdelo prijetno. (Paillettes d'or.)

Mraz.

Dedek, kdo je prišel
včeraj v našo vas?

„Po sneženi gazi
stari znanec mraz.“

Dedek, kaj pa dela
neprijazni mož?

„On na okna suje
nam ledenih rož.“

In hudobna burja,
ki čez vas drvi?

„Ta je mrazu sestra,
v plesu jo vrti.“

In če jaz bi k njima
na poljano šel?

„Mrazek hudomušni
bi te s sabo vzel.“

Kje je teta burja
in kje mraz doma?

„Daleč za gorami,
črez devet voda.“

Dedek moj, lepo-li
je v deželi tej?

„Ej, seveda ivje
tam visi raz vej.“

Tam ledene svečke,
sneg je leto in dan,

pa mrtvaške pesmi
poje črni vran.“

Dedek moj, kaj neda,
me ne vzame mraz?

Rajši tu na gorkem
v koči sem pri vas.

Radoslav. B.

